

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Ook deze week onderbreek ik mijn herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog maar weer even voor een beschouwing naar aanleiding van actuele gebeurtenissen.

De financiering van politieke partijen

Twee items in de media trokken deze week mijn aandacht en ik ontkwam er niet aan ze met elkaar te verbinden. Het eerste item betrof de veroordeling van een aantal vastgoedhandelaren wegens fraude. Feitelijk bleken ze leden van een criminele organisatie te zijn. Het tweede item betrof de financiering van politieke partijen, de eis dat hun financiële bronnen openbaar moeten zijn en het verzet van Wilders' partij daartegen.

Het is precies tien jaar geleden dat journalist Michiel Princen in FEM De Week (jaargang 5, nummer 10, datum 9-3-2002) een boekje opende over de geldschietters achter Pim Fortuyn. Het is nogal leerzaam om zijn bijdrage in dit verband in het geheugen terug te roepen. Ik citeer daarom maar een aantal passages uit dat artikel.

“We hadden geen geld in kas natuurlijk. Maar we hebben met wat vrienden wat bij elkaar gelegd. Dat doen we tot de Kamerverkiezingen van 15 mei. We gaan voor goud, het Catshuis. Ik zie het gebeuren.”

De campagnekas wordt beheerd door de gelijktijdig opgerichte Stichting Ondersteuning Lijst Pim Fortuyn. Daarmee onttrekt de partij zich aan de Wet subsidiëring politieke partijen, die bepaalt dat giften boven 4500 euro openbaar gemaakt moeten worden in het jaarverslag van de partij. Zowel de politieke partij als de ondersteunde stichting is gevestigd op het zakenadres van John Dost, een Rotterdamse vastgoedhandelaar.

De namen van zeer waarschijnlijke donateurs komen stuk voor stuk uit de wereld van het onroerend goed. Chris Thünnessen, Ed Maas, Ronnie van de Putte, Eddy de Kroes, John Dost en Harry

Mens. Voor het grote publiek misschien onbekende namen, toch staan ze behalve Dost en Mens allen op de lijst van de vijfhonderd rijkste Nederlanders. Ze bezitten gerenommeerde hotels en winkelcentra. Hun gezamenlijke privé-vermogens worden geschat op een kleine 400 miljoen euro.

Fortuyn is niet vies van een goeie, zakelijke deal op zijn tijd. Hij was op voorspraak van de voormalige diskjockey Willem van Kooten aan boord van Leefbaar Nederland gehaald. Fortuyn was wel bereid zijn hoofd op het hakblok te leggen en de kar van de nieuwe partij te trekken. In ruil daarvoor zou Van Kooten, volgens een betrouwbare bron, Fortuyn een salaris van 3,5 ton in het vooruitzicht hebben gesteld.

Tot zover de citaten uit FEM. Dat het niet om kleine bedragen ging blijkt ook uit het volgende citaat uit een krantenbericht: “De oude geldschietters Maas en Thünnessen kwamen voor de zoveelste keer de politieke vereniging te hulp. Thünnessen -of liever gezegd zijn bedrijf Metterwoonschoof acht ton en Maas -Vastgoed 's Gravenhage- kwam zelfs met 1,3 miljoen euro.”

Het lijkt me nogal naïef te veronderstellen dat al deze geldgevers nooit hun eigenbelang op het oog hadden.

Allochtoon?

Er gaan stemmen op om het woord “allochtoon” (= elders geboren) uit ons woordenboek te schrappen. Het geeft alleen maar misverstanden. Sinds de wereld kleiner is geworden en de verre landen steeds dichterbij komen denkt men bij dat “elders” meestal aan landen buiten de grenzen van West Europa. Dat is wel eens anders geweest. Toen Rotterdam in de negentiende eeuw een grote havenstad werd, verhuisden de Brabanders massaal naar Zuid Rotterdam. Ze werden als allochtonen behandeld, zoals ruim een eeuw later de Antillianen en Marokkanen. Lees hierover maar de roman *De grote zomer* van A.M. de Jong.

Intussen zijn ook de hedendaagse “allochtone” jongeren meestal in Nederland geboren.